

Sygn. akt V ACz 1286/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący	SSA Wiesława Namirska (spr)
Sędziowie	SA Zofia Kołaczyk SA Janusz Kiercz

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2016 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa	L. K.
przeciwko	A. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 2 lutego 2016 r. sygn. akt II C 388/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

--	--	--

SSA Janusz Kiercz SSA Wiesława Namirska SSA Zofia Kołaczyk

Sygn. akt V ACz 1286/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2016 r. wydanym w sprawie z powództwa L. K. przeciwko A. K. o zapłatę Sąd Okręgowy w Gliwicach umorzył postępowanie oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając powyższe postanowienie Sąd Okręgowy wskazał, że powód na rozprawie w dniu 2 lutego 2016 r. cofnął pozew natomiast pełnomocnik pozwanej oświadczył, że wyraża zgodę na cofnięcie pozwu i wnosi o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

W wyniku oświadczeń stron przyjął Sąd Okręgowy, że cofnięcie pozwu było dopuszczalne i zgodne z prawem, nie naruszało zasad współżycia społecznego (art.203 § 4 k.p.c.), a nadto wobec wyrażenia przez pozwaną zgody na cofnięcie pozwu i złożenia wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie oraz zasądził od powoda koszty obejmujące wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości połowy stawki minimalnej przewidzianej § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DZ.U. z 2013 poz.461).

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód L. K., który zarzucił iż na skutek „stresu sądowego” nie zastrzegł że cofa pozew w zakresie zmiany nazwiska pozwanej pod warunkiem odstąpienia od ewentualnych kosztów. Podniósł, że podtrzymuje pozew w części dotyczącej naruszenia dóbr osobistych powoda, które pozwana permanentnie przez 30 lat naruszała; wskazał w piśmie z dnia 13 marca 2016 r, stanowiącym uzupełnienie zażalenia, że zmodyfikował żądanie pozwu a nie cofnął pozwu natomiast obciążenie powoda horrendalnymi kosztami było nieuzasadnione i sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Powód domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom żalącego jakoby w toku rozprawy, która odbyła się w dniu 2 lutego 2016 r. nie doszło do cofnięcia pozwu, wskazać należy, że powód trzykrotnie oświadczył, że cofa pozew. Tak złożone oświadczenia powoda, które nastąpiły po złożeniu zeznań przez obie strony, nie może skutkować uznaniem, że intencją powoda było jedynie cofnięcie powództwa w części albowiem powód trzykrotnie na zapytanie Sądu oświadczył, że cofa pozew (vide: zapis elektronicznego protokołu, czas trwania rozprawy 0:26 do 0:27).

Należy podkreślić, że sąd co do zasady związany jest cofnięciem pozwu, a jedynie stwierdzenie okoliczności o których mowa w art. 203 § 4 k.p.c. ma ten skutek, że mimo złożenia przez stronę odpowiedniego oświadczenia sąd prowadzi nadal postępowanie, wydawszy uprzednio postanowienie stwierdzające uznanie tych czynności za niedopuszczalne i odmawiające umorzenia postępowania.

Wbrew zarzutom powoda cofnięcie powództwa nie pozostawało w sprzeczności z przepisem art.203 § 4 k.p.c., który stanowi, że sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Oświadczenie strony o cofnięciu pozwu złożone w postępowaniu pierwszoinstancyjnym podlega ocenie przez sąd odwoławczy w kontekście art. 203 § 4 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Realia sprawy, w której powód żądaniem pozwu domagał się ochrony dóbr osobistych związanych z używaniem przez pozwaną nazwiska powoda mimo orzeczonego ponad 30 lat temu rozvodu stron oraz zasądzenia z tego tytułu na rzecz powoda kwoty 250.000 zł, w żaden sposób nie umożliwiają kwalifikowania oświadczenia powoda którym cofnął on pozew, jako sprzecznego z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzającego do obejścia prawa. Nie sposób uznać, że oświadczenie powoda, który cofnął pozew po złożeniu zeznań przez pozwaną, która wyjaśniła z jakich przyczyn nie zmieniła nazwiska po orzeczeniu rozvodu stron, jako złożonego w warunkach, o jakich mowa w art. 203 § 4 k.p.c.

W konsekwencji, trafnym było uznanie przez Sąd Okręgowy, że złożone przez powoda oświadczenie w przedmiocie cofnięcia powództwa, które powód konsekwentnie podtrzymywał w dalszych wypowiedziach podczas rozprawy, nie było niedopuszczalne w rozumieniu art. 203 § 4 k.p.c., a w następstwie tego oświadczenia prawidłowo wydał postanowienie w przedmiocie umorzenia postępowania na podstawie art. 355 § 1 k.p.c.

W następstwie cofnięcia powództwa przez powoda powódka reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, złożyła wniosek w trybie art. 203 § 3 k.p.c. domagając się zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w wysokości połowy stawki minimalnej dla wartości przedmiotu sporu.

Sąd Okręgowy mając na względzie wartość przedmiotu sporu określoną przez powoda na kwotę 250.000 zł, na podstawie § 6 pkt 7 i przy zastosowaniu § 2 ust.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity DZ.U. z 2013 poz.461) zasądził od pozwanego kwotę 3.600 zł.

Cofnięcie pozwu przez powoda czyniło powoda stroną przegrywającą postępowanie przed Sądem Okręgowym, a w konsekwencji zobowiązaną do zwrotu na rzecz pozwanej kosztów procesu, które w konkretnym przypadku obejmowały koszty pełnomocnika z wyboru, które zgodnie z wnioskiem pełnomocnika pozwanej stanowiły połowę stawki minimalnej dla wartości przedmiotu sporu, o której mowa w § 1 pkt 2 cyt. Rozporządzenia.

Okoliczność zwolnienia powoda od kosztów sądowych pozostaje bez wpływu na obowiązek zwrotu stronie przeciwnej kosztów procesu w sytuacji, gdy powód wobec cofnięcia powództwa traktowany jest jako przegrywający proces.

Jedynie w uzupełnieniu wskazać należy, iż pozwana jako strona sądowego postępowania cywilnego reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika poniosła koszty związane z udziałem w procesie, którego dysponentem w chwili wytaczania powództwa był powód, który

dochodził zasądzenia od pozwanej kwoty 250.000 zł. Zatem określając wysokość roszczenia pieniężnego na tak znaczną kwotę winien był ważyć ewentualne konsekwencje związane z przegraniem procesu i obowiązkiem zwrotu kosztów poniesionych przez stronę przeciwną.

Brak jest podstaw dla przerwania na pozwaną w całości kosztów procesu zainicjowanego przez powoda, które zmuszona była ponieść jako koszty celowej obrony w procesie zwłaszcza, że wobec cofnięcia powództwa przez powoda wniosła pozwana o zasądzenie na jej rzecz wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika jedynie w wysokości połowy tzw. stawki minimalnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art.397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie powoda, jako pozbawione podstaw.

SSA Janusz Kiercz SSA Wiesława Namirska SSA Zofia Kołaczyk